

ind under Bornholms Kyster og bornholmste Fiskere paa lignende Maade drives ind under svenske Kyster, hvorfor man ikke har villet forbyde, at de stundom komme paa den Maade og samtidig drive deres Fiskeri. Altsaa, jeg kan ikke opfatte dette som en Tilladelse til at de fiske paa vort Søterritorium. Dernæst i 1851 er der klaget over det Samme, og da ffete det, som den ærede Ordfører udtalte, at Ministeriet den Gang havde raadført sig med Amtmændene i Kjøbenhavn og Frederiksborg Amt, og at de havde svaret, at de ikke vilde tilraade at forbyde de svenske Fiskere at fiske under Bornholms Søterritorium, da Fiskerne i Øresund ofte kom ind under den svenske Kyst, hvor der var det bedste Fiskeri, og hvor der ingen Hindringer blev lagte dem i Veien, hverken fra privat Side eller fra Regjeringens Side, og at man var bange for, at den svenske Regjering skulde tage retorkberende Forholdsregler derimod. Man fraraadede det altsaa. Ministeren siger saa i sin Skrivelse til Amtmanden over Bornholm: „Ligesom man ikke kan fornene dem (de svenske Fiskere) at sælge deres Fangst i Riget, naar de iagttage, hvad Told-, Kantaine-, Havne- og øvrige vedkommende Lovbestemmelser i saa Henseende maatte foreskrive, saaledes finder, efter hvad der er oplyst, Ministeriet overveiede Betænktilighed ved at foretage Videre i en Sag, der forhaabentlig vil ordne sig i Mændelighed“. Ministeriet gjør derefter Regning paa Amtmandens og Retsbetjentenes „Konduite“ under disse Forhold. Man ser altsaa, at der her ikke er givet nogen Tilladelse, der er kun henstillet, at man haaber at kunne ordne Sagen i Mændelighed. Senere foreligger der først egentlig officielt Klager i Slutningen af Halvfjerdsene. Man kan se at under 4de Februar 1881 har Indenrigsministeren skrevet en Skrivelse til Finantsudvalget, hvori han udbeder sig, at der maa stilles et Vædringsforslag om en Bevilling paa 10,500 Kr. til Tilsyn med Fiskeriet uden for Limfjorden, og denne Skrivelse er motiveret ved, at der er fremkommen saa mange Klager over, at de svenske Fiskere „hjemsoge“, — som det hedder — de bornholmste Kyster, og ligeledes de omliggende Smaøer syd for Sjællands Kyst. Det hedder: „Vore Fiskere paaføres megen Skade og Ulempe; de

lide særdeles betydelige Afbræk i Udførelsen af deres Erhverv“, og saa tilføies der, at diplomatiske Forestillinger have viist sig Intet at nytte, og derfor ønskede Ministeren et Beløb bevilget til en Kanonbaad der kunde hævde Statens „Højhedsret“ over sit Søterritorium. Denne Bevilling blev givet, og man ser, hvorledes Kanonbaaden „Hauchs“ Chef faar en Seilordre den 16de April 1881, hvori det paalægges ham at forbyde svenske og tyske Fiskere at fiske paa dansk Søterritorium, og at kun Øresund var undtaget. Men 3 Uger efter, den 7de Mai, faar Chefen en ny Seilordre, hvori det hedder, at nu skal man bare jage de tyske Fiskere bort fra Søterritoret, men ikke de svenske Fiskere. Der var en Forespørgsel i dette Thing under 17de Januar 1881 af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), og da udtalte den daværende Indenrigsminister sig om Søterritoret saaledes: „Forholdet er simpelthen dette: Der er ingen Tvivl om, at der ikke tilkommer nogen Fremmed Fiskeret paa dansk Søterritorium. Derom er der ikke og kan der ikke reises Tvivl.“ Det var Indenrigsministerens Udtalelse den Gang. Naar jeg nu ser hen til dette, at Indenrigsministeren i 1881 ingen Tro havde til de diplomatiske Underhandlinger — det havde viist sig, at de nyttede ikke Noget — kan jeg ikke dele det ærede Udvalgs Flertals Haab om, naar vi nu ved en Lovbestemmelse give svenske Fiskere Ret til i en vis Tid at fiske paa dansk Søterritorium, at vi da gennem diplomatiske Underhandlinger skulde kunne vinde denne tabte Ret tilbage igjen paa det Omraade. Det skulde glæde mig, hvis jeg tager fejl. Men som sagt, jeg kan ikke dele dette Haab. I Motiverne til Lovforslagets § 1 staar et Stykke om Undtagelsesbestemmelsen i Paragrafens 2den Stykke. Det motiveres her, at Paragrafen er bleven omredigeret i Overensstemmelse med en med den svenske Regjering truffen Ordning, i Følge hvilken den hidtil bestaaende Tilstand med Hensyn til Fiskeriet i Øresund opretholdes og ligeledes udenfor Bornholm. Det hedder nemlig, at medens det forbydes svenske Fiskere at drive Lagefiskeri under Bornholm, tilstedes det dem i Maanederne Mai, Juni, Juli og August at drive Sildefiskeri dersteds. For Tiden er det kun undtagelsesvis, at de svenske Fiskere